

ECCE ALEXIS DESTOOP EN ALEXANDER BAERVOETS foto Alexis Destoop

perkt. Het is de choreograaf die beweging doorgeeft, en hiervoor put uit zijn eigen geschiedenis, en zijn samenwerkingen met onder andere Steve Paxton en The Wooster Group. Wat hier getoond wordt is het inschakelen van een choreograaf in een geschiedenis die hem vooraf gaat en hem heeft bepaald, en het proces van imitatie en door-gave, waarin deze geschiedenis verder leeft. Het is een sterk geobjectie-veerd proces, dat in eerste instantie geregistreerd, in tweede instantie opnieuw getoond wordt. Tegelijkertijd bewijst de imitatie zich in de herhaling, wanneer danser en choreograaf van plaats wisselen, als fundamenteel onherhaalbaar. Net als in *Ecce* weigeren de lichaamsbeelden zich in hun reproduceerbaarheid te schikken. Ook hier is de onwillekeurige beweging die tussen de poses in ontstaat, de factor die het ene lichaam onvermijdelijk van het andere onderscheidt, en het tot zijn eigenheid terugbrengt.

Bij *Schème Dich* wordt het duet als historisch artefact onder de loep wordt genomen. De man-vrouw-verhouding wordt echter van bij aanvang getroubleerd door het vermengen van vestimentaire codes. De romantische verwachting die de idyllische aankondigende affichefoto doet vermoeden, wordt van bij aanvang krachtadig onderuit ge-

haald. Het onwaarschijnlijke middendeel, waarin de man en de vrouw uiteindelijk tot dialoog komen, is van een zodanig ongeloofwaardige banaliteit, dat de leegte die hen ruimtelijk van elkaar scheidt doorheen de voorstelling, hier enkel tastbaarder wordt. Het-geen door de tot drie maal toe weerkerende repetitie van de woorden enkel wordt versterkt. Ook de uitgegrote bewegingen, die refereren aan de stomme film, suggereren de overbodigheid van de taal als communicatiemiddel en dwingen de aandacht opnieuw naar de pure fysicaliteit van de dansers en de afstand die hen scheidt.

Opvallend in de besproken voorstellingen is het feit dat de betekenis, of de niet-betekenis, van het getoonde enkel ontstaat in de herhaling van het gegeven. De complexiteit, maar ook de vraagstelling van de choreografieën, ontstaat enkel en alleen vanuit de herhaling, die elke anekdotiek of relationele invulling uit de weg gaat. Het omkeren van de sekserollen in de herhaling bij Baervoets, en de wisseling van danser en choreograaf in het tweede deel van *Solos for Others*, bevrijdt de voorstellingen van een al te grote eenduidigheid, een reductie tot genderproblematiek of een leerling-meester-verhouding. Wat vrij-

komt is een oneindig complexere verhouding tussen lichamen, tussen ruimte, tijd, repetitiviteit, beeld en beweging. Het soort klare vraagstelling dat meer dan één antwoord formuleert, of die de onbeantwoordbaarheid van het in vraag gestelde zichtbaar maakt. In een beeld dat waarschijnlijk enkel op feestelijke dagen voor het publiek zou mogen worden ontsloten. Ware het niet dat zelfs dat beeld zich niet langer laat kaderen.

Elke van Campenhout

SCHÈME DICH

CHOREOGRAFIE Alexander Baervoets
DANS Alexander Baervoets en Heike Langsdorf
GELUID Aernoudt Jacobs
PRODUCTIE Kunst/Werk
COPRODUCTIE Kunstencentrum Tor
PREMIERE 02/10/2003

ECCE (video-installatie)

REGIE Alexis Destoop
CHOREOGRAFIE Alexander Baervoets
DANS Alexander Baervoets en Heike Langsdorf
CAMERA Vincent Pinckaers
PRODUCTIE Kunst/Werk
COPRODUCTIE Kunstencentrum Tor

SOLOS FOR OTHERS

CHOREOGRAFIE Vincent Dunoyer
DANS Vincent Dunoyer en Etienne Guilloteau
MUZIEK Ludwig van Beethoven, uitgevoerd door Jan Michiels (piano)
PRODUCTIE Vanity vzw
COPRODUCTIE Dans in Limburg, Kaaitheater i.s.m.
CC Maasmechelen
PREMIERE 12/09/2003